

## היום נעשה משחו בלתי נשכח.

ספר ליקוטי מוהר"ן - מהדורא קמא סימן ערב  
היום אם בקולו תשמעו (תהלים צ"ה), זה כלל גדול בעבודת השם, שלא ישים לנגד עיניו כי - אם אותו היום, הן בעסק פרנסה והצטרפותו, צריך שלא יחשב מיום לחברו כמובא בספרים, וכן בעבודתו ותפלתו לא ישים לנגד עיניו כי אם אותו היום ואותו השעה, כי קשרו ציון לכנס בעבודת ה', נדמה להאדם פאלו הוא משא כבד, ואי אפשר לו לשא משא כבד כזו. אבל קשיח שב שאין לו רק אותו היום, לא יהיה לו משא כלל, וגם שלא ידחה את עצמו מיום ליום, לאמר מחיר אתחיל, מחיר אתפלל בכונה ובכח פראוי, וכיוצא בזה בפאר העבודות, כי אין לאדם פעולתו כי אם אותו היום ואותו השעה שעומד בו, כי יום המחרת הוא עולם אחר לגמרי. היום אם בקולו תשמעו, 'היום' דיקא, וקבון:

ספר צדקת הצדיק - אות רכב

השם יתברך קורא לאדם בכל יום שנאמר (משלי א' כ"ד) יען קראתי ותמאנו נטיתי ידי וגו'. הקריאה הוא הרהורי הלב הבאים מעצמן בתשוקה להשם יתברך והוא על ידי קריאת השם יתברך לו כמים הפנים וגו'. ונטיית היד הוא התעוררות על ידי דברי תורה שהוא ימינו (ברכות ו'). או לעם הארץ על ידי תפילין שהוא שמאלו. פירוש תפילין דמארי עלמא הוא אהבת ישראל כמו שאמרו ז"ל (שם) ומכניס בלבו אהבת ישראל שזהו אצל עם הארץ במקום אהבת תורה. ועל ידי זה מתעורר לשוב להשם יתברך ולעולם השם יתברך משפיע הרהורי תשובה וחשקות לאהבה ולתורה ולעבודה בלבנות בני ישראל. רק שהאדם צריך להכין עצמו לשמוע בקול ה' הקורא ומשפיע בלבו הרהורי תשובה להחזיק במ בל ירפה. כי מי שלבבו פונה להבלי עולם אינו שומע ומשיג כלל שפע השם יתברך:

והיינו צלותא דאברהם אבינו ע"ה שנקרא עמידה לבד כמו שאמרו בריש פרק תפילת השחר (ברכות כ"ו ע"ב) על פסוק (בראשית י"ט ג') המקום אשר עמד משם נלמד תפילת שחרית. כי בבוקר כשהאדם מתעורר משינתו אז צריך הוא התשוקה באדם מה לעשות ביום זה דבר שחפץ. וצריך ליחד כל חשקותיו ותאוותיו לאהבת השם יתברך מדת אברהם אבינו ע"ה ויקוה להשם יתברך כי ישפיע אליו שפעו ודי התפילה רק במה שעומד מוכן ומזומן לפני השם יתברך להשפיעו. ואחר כך כאשר ינטו צללי ערב ומתחיל להחשיך שהוא היפוך האור המאיר ורואה שלא השיג לישועה שלימה עדיין אז נופל עליו היראה מדת יצחק ואז מתפלל תפילת העני ולב נשבר דנקרא שיחו כמו שאמרו ז"ל שם על תפילת יצחק מלשון זה:

ספר צדקת הצדיק - אות קפא

כל אדם יש לו חמדה מיוחדת ובאותו דבר שחמדתו ותאוותו גוברת ביותר בדבר זה עצמו הוא כלי מוכן לקבל ברכת ה' אם ישוב אל ה' בכל לבו היינו להכיר שחמדה זו הנטועה בו מהשם יתברך הוא:

וזה שאמרו ז"ל (בבא בתרא ק"י.) על פסוק (דברי הימים - א כ"ו כ"ד) ושבואל וגו' נגיד על האוצרות, כיון שראה דוד שממון חביבה עליו ביותר מינהו על האוצרות וכו' והרי האוצרות אין שלו ולא נתן לו האוצרות כלל ובמה השביע חמדתו אם בשביל פרס שקיבל הוא הדין אם היה ממונה על דבר אחר. אך באמת דרשו שם ושבואל ששב בכל לבו והתשובה היינו שמשיב חמדה זו למקורה ומכיר שלו יתברך הכסף והזהב. ולכך הוא ראוי להיות על האוצרות דדוד המלך ע"ה שמלכותו מדת מלכות שמים וכל מינויו היינו שהממונה על אותו הדבר היה מכיר ויודע להקנות הכל לעליון קונה שמים וארץ. וגם ברכה באוצרות בא על ידו כיון שיצרו השם יתברך בבריאה חומד ממון על כן יש בו כח עצום בזה וכיון ששב בכל לבו הרי ברכת ה' בממון על ידו: